

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Častiti volilci mesta Idrijskega, in kmet- skih občin Kočevskega, Ribniškega in Veliko-Laškega sodnijskega okraja!

Na mesto prerano umrlih poslancev gospodov Karola Rudeža in Josipa vit. Schneida treba bode izbrati nova deželna poslanca.

Razpisani sta dopolnilni volitvi in častiti volilci mesta Idrija izbrati si bodo imeli 26. dan meseca avgusta naslednika svojemu prejšnjemu vrlemu zastopniku vitezu Schneidu.

Velika večina volilcev Idrijskih naznanila je podpisanemu odboru, da si za svojega zastopnika sedaj žele gospoda Feliksa Stegnarja, c. kr. učitelja v Ljubljani.

Ker je gospod Feliks Stegnar vsikdar bil zvest našemu gaslu: „Vse za vero, dom, cesarja“, zato ga tudi podpisani odbor vsem častitim volilcem toplo priporoča, nadja se, da bode 26. avgusta t. l. so- glasno izvoljen za deželnega poslanca

gospod Feliks Stegnar.

V Kočevskem, Ribniškem in Velikolaškem okraju se šele vršé volitve novih volilnih mož, zato odbor ni mogel zanesljivo izvedeti, za katerega kandidata je večina volilcev. V sled tega mu ni mogoče, priporočati kandidata, pač pa si šteje v dolžnost volilnim možem toplo priporočati, da naj se 25. avgusta o pravem času snidejo v Kočevskem mestu in se pred volitvijo mej seboj dogovore, komu bodo dali svoje glasove, potem pa od večine izbranega volijo soglasno in se ne izpostavijo nevarnosti, da bi pri ceplenju narodnih glasov zmagal nasprotnik.

V Ljubljani 22. avgusta 1885.

Centralni volilni odbor.

Angleška država.

(Konec.)

Vojske vseh domačih indijskih vladarjev brojé vkupé najmanj 360.000 vojakov in 4000 topov. S temi vojnimi silami pa treba primerjati vojsko, ki jo ima na razpolaganje anglo-indijska vlada. Do ustaje v Indiji je ta vojska štela 300.000 domačinov in 40.000 Evropev. Četrtnina poslednjih bili so častniki pri indijskih polkih. Ako odbijemo častnike,

bilo je le deseti del Evropev v tej vojski. Topničarstvo se je nabiralo samo iz domačinov. Da bi premagali ustajnike, treba je bilo število evropskih vojakov v Indiji povekšati na 100.000. Toda za dolgo se ni moglo obdržati toliko vojakov. Na jed-nej strani jih je bilo pretežko dobivati, da drugej strani pa indijska vlada ni imela sredstev, da bi vzdrževala tako velikansko vojsko. Neobhodno je bilo treba preustrojiti indijsko vojsko. Sklenili so, da za naprej ne sme število domačinov nikdar presegati dveh tretjin. Indijska vojska določila se je na ta način na 190.000 vojakov, in sicer na 125.000 domačinov in 64 Evropev. Toda poslednja številka se je le redkokdaj dosegla. Leta 1883 bile so evropske čete v Indiji tako le razdeljene: 4311 konjnikov, 11.339 topničarjev in kor inženirjev, ki je brojil 284 častnikov, katerega vojaki so se pa nabirali samo v Indiji. Razen tega bilo je še 1600 evropskih častnikov, ki so bili razdeljeni mej domačimi polki tako, da jih je 7 prišlo na vsak peš- in 8 na vsak konjiški polk. Obrnimo še svojo pozornost na topničarstvo, katero broji 60 baterij, 15 konjiških in 45 peš; in če prištejemo še nekatere topove težkega kalibra, katere prenašajo sloni, ima vse topničarstvo 400 topov, tedaj deseti del vsega topničarstva domačih knezov. Domača vojska šteje 102.618 pešcev, 18 konjnikov, izmej katerih dve tretjini opravljata službe na svojih konjih, in 3000 saperjev pod poveljstvom vojaških inženirjev. Domače topničarstvo ima pa samo 40 različnih gorskih topov. Ta vojska, vzdrževanje katere stane vsako leto nič manj kakor 400 milijonov frankov, razdeljena je nejednakomerno po treh provincijah. Skoro polovico jo je v bengalskem prezidenstvu, kateremu pripada največ avtomnih knezov. V tem prezidenstvu je namreč: 6000 topničarjev pri 40 baterijah, 30.000 evropskih pešcev in 44.000 domačih, 11.000 domačih in 3000 evropskih konjnikov. Ostala vojska je skoraj enakomerno razdeljena po bombajskem in madraškem prezidenstvu. Razsejana je tedaj po ogromnem ozemlju.

Ta vojska je jako majhna za vzdrževanje reda in za varstvo tako obširnega cesarstva, razen tega je pa še njena notranja organizacija jako pomanjkljiva. Že davno ni bilo mogoče spraviti evropske polke do števila, kolikor jih treba v vojni, vselej

je manjkalo 2000 ali 3000 vojakov, včasih pa še več. Razen tega se pa mora vsako leto 8—10.000 Angležev odpustiti in odposlati v domovino, odkar je v angleške vojski upeljana kratka vojna služba. Drugikrat pa le malokdo stopi v službo v Indiji. Treba je tedaj vedno imeti pripravljenih dosti novincev, da se zopet popolnijo polki. Ti novinci so pa po večjem mladi, od 18 do 20 let stari ljudje, ki še neso sposobni in dovolj fizično razviti, da bi mogli takoj z uspehom opravljati službo. Smrtnost pa ni velika in nikakor ne preseza 1%. Kar se tiče domače vojske, se njeni polki jako razlikujejo po vojnih sposobnostih. Madraška vojska, ki že davno ni bila v boji in opravlja le garnizijsko službo, nema notranje kreposti. Nekaj polkov bombajske vojske bilo je poslednja leta v bojih in se je privadilo vojnim delom. Samo bengalska vojska, ki stoji po večjem v garnizijah v Pendžabu in je vedno v dotiki z evropskimi polki ter se je bojevala proti Afganistanu, je zares dobra in na katero se je v boji mogoče zanašati. Pa še v tej vojski je več nezanesljivih batalijonov. Tako imajo Siki nekaj prazen strah pred Afganistanom, ki velja po njih pravljičah za grob njih plemena. V poslednji vojski treba je bilo vse sile discipline, vse avtoritete častnikov in izgleda evropskih vojakov, da so Sike prisilili skozi Berbersko sotesko. Patani in drugi Pendžabski gorci odlikujejo se s svojo hrabrostjo, pa so slabo disciplinovani. Poleg tega pa še strašno sovražijo Angleže, ter bi gotovo se takoj izneverili angleške zastavi, ko bi bili premagani. Z jedno besedo: če prištejemo k 50.000 možem, kateri so v Pendžabu v garniziji, še kakih 30 do 40 tisoč bombajske in bengalske vojske, pa dobimo maksimum vojnih sil, s katerimi se more anglo-indijska vlada postaviti proti tujemu sovražniku. Manjka nam rezerv, vzkliknil je žalostno pred nekaterimi meseci nekdo, ki dobro pozna indijske zadeve.

Treba ni kazati na veliko nerazmerje mej angloindijsko vojsko in vojnimi silami, katere imajo domači knezi. To nerazmerje pa vedno narašča, ker je nabiranje novincev za anglo-indijsko vojsko vedne težavnejše. Domači knezi ovirajo to nabiranje na vse načine; oni njih podložniki, kateri imajo veselje do vojaške službe, pa tudi rajši služijo v vojski pri svojih vladarjih doma.

LISTEK.

Potopisne arabeske.

XIV.

Eto me, gospod urednik, vnovič na južni plati Fruške Gore, v ravnem Sremu, katerega sem se naposled nakanil ogledati si vsaj po glavnih njegovih mestih in selih. Ali to Vam pa že kar naprej povem: dobro Vam bode paziti, kod se bode kretal; kajti danes sem tukaj ob vzhodni tolikrat imenovane Fruške Gore, jutri pa tam doli na skrajni južni meji Srema na Savinem obrežji in pojutranjem pa zopet tu na vinorodnih gorinih brdih in tako naprej — brez vsakega načrta in vsporeda . . .

Vožnja preko Fruške Gore bila Vam je kaj prijetna in romantična! Iz Iloka vije se široka, z akacijskim drevoredom obrobljena cesta preko raznih gričev mej rodovitnimi njivami proti jugu, dvigaje se po lazno naraščajočih zemljinih slojih kvišku na gorino teme.

Po vsej tej cesti srečavala nas je dolga ne-

pretrgana vrsta z drvi natovorjenih voz, namenjenih iz Fruškogorskih gozdov v Ilok na parobrodniško postajo, od koder se po širnem Dunavu odvezejo doli v iztočne dežele. Čez kake pol ure dospeli smo skozi lepo obdelane vinograde v košati senčnati gozd, razgrinjajoč se po vsem gorinem slemenju. Tu Vam je bilo vse živo vsakovrstnih krlatih gozdnih pevcev: cela krdela slavcev, kosov, škvorcev, kobilarjev, grlic in kukavic in raznih drugih ptičev, katerim ne vem niti imena — vse križem Vam je to žvrgolelo in pelo, žvižgalo in grgulilo. Zlasti sladkozvučni „slavulji“ prepevali so toliko bujno in mило, da sem mislil, da se sprehajam po Goriških Brdih, v divni in s trsjem opleteni Soški dolini pri Kanalu, ali kje na Krškem polji po senčni Kostonjeviški dobri, v katerih krajih sem nekoč slišal prepevati neštivilna krdela slavcev . . .

Z opojenim čulom pripeljal sem se na vrhunec Fruške Gore, od koder se mi je razgrnil čarovit razgled tja doli na ravni žitorodni Srem —

A propos! Zdaj, ko sem Vam že toliko govoril o Fruški Gori, zahteva pač že uljudnost, da Vam njo naposled i nekoliko predstavim:

Ta Fruška Gora Vam namreč ni baš takó visoka in strma, kakor tiste Vaše planine, s katerimi Vas je mati priroda — ne bodi Bogu potoženo! — obdarovala v tolikej preobilnosti, da morete smelo reči z onim Ribničanom, ki je svojega konja preskočil s pomočjo vseh svetnikov, češ: „polovica naj njih odstopi!“ Kakor Vam pravim: Fruška Gora ni baš previsoka. Najvišji njen vrhunec, Vrdnik, popel se je jedva do 537 metrov nad morskó površje, toraj za 121 metrov nižje, nego li Vaša slavna „Šmarna Gora“, s katero se tudi gledé strmosti ne more meriti. Dočim Vam namreč poslednja kipí z ravnega polja kar neposredno in smelo kvišku, kakor kak krtinovec sredi plane livade, dviguje se Fruška Gora polagoma, nekako pohlevno iznad širne Sremske ravnine. Počenši nekoliko višje nad Žemnom, tem skrajnim iztočnim mejnikom mej Sremom in Srbijo, razteza se ta gora vedno ob Dunavu navzgor do Vukovara, kjer se naposled utopí zopet v prostrano raván. Na severni plati, ob Dunavu je veliko strmejša, navpik po konci rastoča; proti jugu pa se razteka v raznih brdovitih odraslekih v mehko sremsko-slavonsko polje. Dolenje podanke, zlasti na južni strani, opletavajo jej solčni vinogradi, dočim

Sedaj Angleži še ne čutijo nobenega posebnega strahu zaradi tega nerazmerja. Nadejajo se, da ima vladna vojska boljše orožje ter je bolje disciplinirana, razen tega so se pa knezi že večkrat njim pokazali zveste, ter celo pritekli s svojimi vojskami na pomoč. Toda ne ve se, kaj bi ti knezi storili, ko bi prišla kaka kriza ali katastrofa. Tudi nikdo ni imel na sumu pred ustankom v Indiji domačih vojakov, ko so že sklepali smrtno obsodbo svojim častnikom. Nekateri angleški listi so pa že kazali na to nevarnost in priporočali razna sredstva, kako jo preprečiti. „Times“ mislijo, da naj bi se razpustile vojske domačih knezov. To pa je lahko rečeno, a težko storjeno. Mnogim tem knezom je priznано pravo, imeti vojsko, s temi pogodbami, vsled katerih so ti priznali angleški protektorat. Ko bi se jim skušalo odvzeti to pravo, bi se spuntali. Poleg tega pa državnice na mejah morajo imeti vojake, da se varujejo pred svojimi sosedi. Razen tega pa ti knezi nemajo nobene policije. Vojaki skrbijo za red in spolnovanje zakonov. Iz tega je razvidno, da se te vojske ne dajo odpraviti. Težko bode najti kako zdravilo tej bolezni, za katero boleha angleška moč v Indiji.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 22. avgusta.

Tudi na Dunaji bivajoči Čehi izjavili so svoje mnenje o bankinem vprašanju. Njih politično društvo se je izreklo, da se popolnem strinja s peticijo Praške trgovske zbornice, zlasti pa, da bankovci dobijo poleg nemškega in madjarskega tudi nemški tekst. — Ker so mnogi nemški listi, mej družimi oficijozni, hudo napadali Praškega župana, da se je posluževal pri vsprejemu novega Praškega nadškofa le češčine, je na predlog arhitekta Terebe izrekel Praški mestni zbor svojo zadovoljnost županu, da je pri tej priliki prav v narodnem in patrijičnem duhu postopal.

Vlada je dovolila, da se v Brnu ustanovi druga samostojna česka gimnazija. To bode zopet razkačilo tamošnje Nemce, ki bi radi svetu dokazali, da je Brno nemško mesto. — Zakon proti delomrznežem in prosjakom napravlja tudi Brnski občini mnogo težav. Preskrbovanje ubozih je jako pomanjkljivo, kakor tudi marsikod drugod. Celo oni reveži, ki so dobivali podporo od mesta, prisiljeni so bili beračiti, ker je podpora bila premajhna, da bi bili mogli živeti. Sedaj, ko se je beračenje prepovedalo, je pa toliko prosjakov zaprtih, da ne vedo kam ž njimi. Zato hočejo poskusiti, da bi mestnim ubogim ne dajali več podpore v denarji, ampak hrano, morda bode potem bolje izhajali. To bode pa mesto več stalo.

Bivši bosenski pravoslavni metropolit Sava Kosanović je neki odstopil, ker se ni mogel sporazumeti z deželno vlado. Podpiral je neki srbstvo v Bosni in bil v zvezi s srbsko radikalno stranko na Ogerskem. To se ve da ni ugajalo bosenski deželni, še manj pa ogerski vladi, zato sta ga prisilili, da je odstopil. Zato so pa ogerski listi veseli, da je dal ostavko. Nadejajo se, da bode njegov naslednik manj naroden, zato pa bolj vladen, liki je Karloviški patrijarh.

Vnanje države.

V Kromerizu vrše se velikanske priprave za vsprejem avstrijskega cesarja in ruskega carja. Danes pride tja najvišji dvornik princ Hohenlohe. Tja že prihaja mnogo naroda, zlasti iz Moravske in Šlezije. Kromeriški župan bode neki pozdravil cesarja najprej v češčini, potem pa v nemščini. — Odločno se sedaj dementuje vest, da bi

ruski car letos iz Kromeriza odpotoval v Nemčijo in tam sešel se kje z nemškim cesarjem. Car odpotuje iz Kromeriza v Kijev in obišče tudi neka druga mesta južne Rusije, v septembru pa potuje v Kodanj.

Prusija ne iztirava samo ruskih, ampak tudi avstrijske Poljake. Iz mesta Poznanj se je zadnji čas iztiralo 180 nepruskih Poljakov. Kjer se Poljaki iztirajo, tam se hitro naselijo Nemci. Tako vlada pospešuje ponemčenje Poznanjskega. Dokler so se priseljevali Poljaki iz Rusije in Avstrije, germanizacija ni mogla tako hitro napredovati, sedaj bode pa to hitreje šlo.

Ruski listi sklepajo iz tega, da angleški prestolni govor nič ne omenja misije sir H. Drummonda Wolffa, da Angleži sami od te misije ne pričakujejo posebnega uspeha. Turški državniki tudi ne bodo tebi nič meni nič sklepali kake posebne zveze z Angleži, ko še ne vedo, ali bodo dolgo vladali konservativci v Angliji.

Kakor se iz Peterburga poroča, bodo se pogajanja o afganskem vprašanju še na dolgo vlekla. Bati se pa ni več nobene vojne nevarnosti. Ruska vlada se je natančno poučila o razmerah v Aziji in se preverila, da je ozemlje okrog Zulikarja nerodovito, da tedaj zaradi tega ni vredno začeti vojne. Zato so sedaj v Peterburgu neki precej pripravljeni prijenjati, da se le doseže sporazumljenje.

Turčija je Grške izrekla svoje obžalovanje zaradi izgrediv na Jurjevo v Plodivu. S tem je stvar končana.

Jedna baterija topničarstva, jedna stotnja ženičev, 3 batalijone pešcev vrnejo se te dni iz Egipta naravnost na Angleško; jeden batalijon škotske infanterije pojde na Malto.

Za gotovo še ne vemo, ali je res Osman Digma postal sudanski vladar, to je Mahdijev naslednik, a Sudanci že kažejo večji pogum. Zasedli so Debbeh in Abbu Gusi ter se pomikajo proti Novej Dongoli. Egipčani in Angleži utegnejo imeti z njimi še hude boje, če tudi so že mislili, da so vse težave pomirjenju Sudana odpravljene, ko je umrl Mahdi.

Največja republika Srednje Amerike Guatemala začela je bila vojno z drugimi srednjeameriškimi državami, da bi je združila v jedno državo. Ta vojna je pa za njo neugodno izpala. Požrla je mnogo denarja. Ker njene finančne razmere že prej niso bile baš dobre, sedaj ne more več plačevati obrestij od državnih dolgov. S 1 dnem t. m. je namreč ustavila plačila. Vsi njeni državni dolgovi znašajo 8 milijonov dolarjev.

Dopisi.

Z Dunaja 20. avgusta. [Izv. dop.] (Slavnost v čast v Prago potujočih Slovencev na Dunaji.) Kdor je imel srečo, prisustvovati slavnosti, ki jo je priredilo slovansko pevsko društvo na čast v Prago potujočim Slovincem na Dunaji dne 15. avg., gotovo je vskliknil, da se malokje nahaja toliko navdušenosti toliko slovanske srčnosti. Uveril se je, kako da so Slovenci spoštovani od slovanskih plemen, da Slovenci niso poslednji slovanski narod. Družba slovenska, potujoča v Prago, bila je istinito odlična. V njej videl si zastopano tužno Istro po prvoborilci njenem g., poslancu Slavoji Jenku, slikovito Primorsko po duhovnikih in posvetnjakih, samosvestno Gorico, ponosno Kranjsko, prijazno Štajersko in celo nekdanji slavni Korotan, zastopnike torej iz vseh kronovin avstrijskih, kjer stanujejo Slovenci. Isto tako vse stanovce: kmeta, obrtnika, trgovca, dijaka, učitelja, profesorja, duhovnika, a mej slednjimi diko naših pesnikov č. g. Simona Gregorčiča. Isto lepo družbo naudajal

je mogočni slovanski duh, sveta navdušenost za slovansko stvar, ko so nastopili daljno pot; in ta slovanski duh, iskrena navdušenost navdihne vsacega, kdor pride v bližino navdušene te družbe, elektrizuje in probudi vsacega naj bi bil tudi zaspanec.

Vrt v hotelu „zum goldenen Kreuz“, bil je pred določeno uro poln slovanskih, a tudi nemških gostov. Ob 8. uri pa se je začela polniti tudi lepa dvorana. V sredi bili sta dve dolgi mizi z napisom: „Slovenski gostje“. Dvorana bila je v četrto ure prenapolnjena. Ni mize ni stola ni bilo dobiti. Videl sem gospe Dunajske, ki so stale dolgo časa, samo da so mogle poslušati petje.

Posebno pozornost zbujali so seveda slovenski gostje pri dolgih mizah; imeli so pa tudi postranske dovolj občudovalcev. Povpraševali so, kje je slaven Vaš Gregorčič, kdo si volas tam rodoljub? bil je to vrlina naš Bradaška. I Sokol Ljubljanski? Da bi znal, koliko se je povpraševalo za vrlimi Tvojimi zastopniki, ki so prišli v sokolskeje opravi! Že na ringu vzbujal je posebno pozornost g. Paternoster, ko se je v krasnej sokolski opravi s slovenskim rojakom po dnevi sprehajal.

Sporeda prva točka bila je srbska narodna „Polećela šarentica“, druga, maloruska narodna „Oj ty divčino.“ Slov. pev. društvo pod vodstvom gosp. Buchte pelo je obe pesni prav lepo. Za tem nastopil je dr. Lench ter govoril v českem jeziku krasne besede o slovanskem domoljubju od nekdanj in sedaj; omenil, kako da se v novejšem času slovanska ideja oživlja in omlaja. Kako pride sedaj brat k bratu, sestra k sestri, kako približujejo se rodna srca, jedne misli. In danes spoznavamo, da na jugu živi junaški narod, katerega sinovi potujejo v zlato Prago, in tem kliče: „Dobro došli! Živeli!“ Besede krasne bile so vsprejete z navdušenim slava in živijo.

Radovedno bilo je vse, kdaj nastopijo Ljubljanski pevci. Željno bili so pričakovani in burnimi slavaklici pozdravljeni. Peli so prekrasno „Popotnik“ — tenor-solo g. Razinger. Ko so končali, nastal je gromoviti dolgotrajajoč plosk. Zapeli so nam potem narodno slovensko, ki je z velikim navdušenjem bila vsprejeta. Slovenski kvartet (gg. Štampcar, Pribil, Valenta, Paternoster) pel je prekrasno „Njega ni.“ Utisa Vam ne morem opisati. Občinstvo je ploskalo: klicalo na vse pretege, naj pojó še jedenkrat.

Slov. pevsko društvo pelo je za tem Poljaka Zaleskega zbor „Naše Hana“ (preloženo na česki jezik.) Iv. pl. Hreljanovič pa dve pesni od Iv. pl. Zajca „Zastavicam“ in „Domovini.“ Pevec ima prav krepak in zelo simpatičen glas. G. Pukl omenil je potem v svojem govoru, da Slovani na Dunaji praznujejo velik praznik, praznik v prvič v tolikem broji na Dunaj došli Slovencev, potujočih v zlato Prago. Imenoval je, da je to potovanje kulturne važnosti za Slovence. Da so mej potniki zastopani vsi stanovci, vse kronovine, koder stanujejo Slovenci je znamenito; najznamenitejše pa to, da je mej duhovniki, ki so redno požrtovalno delovali za narod slovenski, tako rekoč na čelu slovanskih potovalcev, najboljši ženij slovenski Simon Gregorčič. Pri tem imenu nastal je dolgotrajajoč plosk, viharji živijo in slava-klici; ko je govornik omenil Ljubljan-

jej valovito obrisano teme venčajo bujni, senčnati gozdi.

Fruška Gora, po pravoslavnem samostanu Vrdniku, tudi Vrdnik imenovana, Vam je pravi srbski Athos. Kakor na ti macedonski „sveti gori“, imate i tukaj množico samostanov ali kakor jim Srbi pravijo: manastirov. Na vsi Fruški Gori jih je štiri: najst takih pravoslavnihi manastirov, toraj za sedem manje, kakor na gori Athos. Ti manastiri se nahajajo večinoma na južni strani Fruške Gore. Ako greste iz Karlovcev sem preko na jug in potem ob gorskem vnožji proti večeru, naletite na celo vrsto jednakihi samostanov s čudovitimi imeni, na primer: Velika Remeta, Krušedol, Gergetek, Opovo, kjer je nekoč živel srbski pisatelj in filosof Dositej Obradović; potem Jazak, ki je že precej zanemarjen, Vrdnik, Ravanica, kamer so Srbi iz srbske Ravanice prenesli kosti svojega carja Lazarja; dalje Bešenovo; Remelica, Sisatovac, Detkovača, Koveždin, Gibša... Vsi ti manastiri so vzgrajeni ob vnožji večkrat napominjane Fruške Gore, običajno v podgorski kotlini, v zavetji košatega gozda in senčnega sadnega drevja, da jim ne zagledate niti visokega, v bizantskem zlogu sezidanega zvonika prej, dokler ne pri-

dete tikoma pred samostan. Nekateri izmej njih so jako imoviti, posedajo po tisoč „lancev“ zemljišča (1 lanac meri 2000 □ sežnje) ter imajo po 30.000 do 40.000 gld. letnega dohodka. Najznatnejši in najbogatejši izmej vseh je samostan Gergetek — no, pa saj bodeva pozneje pohodila ta ali oni teh pravoslavnihi manastirov ter se prepričala na svoje oči o njihovi blaginji!

Z vrhunca košatogozdne Fruške Gore, kakor sem Vam že povedal, odpira se Vam čarovit razgled po vsem prostranem Sremu. Nalik morske planoti prostira se pred Vami nepregledno, z bujnim žitom obsejano polje tja doli do plovne Save, ki se vije na razne panoge razdeljena, v slikovitih zavinkih od zapada proti iztoku. Daleč tam le onostran Save, ob južnem obzorji razteza se sinja stena srbskih in bosenskih gôr, ob katerih je odprta brezdanja perspektiva gori na zahod, in tam doli na skrajnem vzhodnem konci srbskega gorovja stoji kot ponosen mejnik, piramidi podobna gora Avala...

Bog ve, koliko časa bi si bil napajal svoje oči z lepoto tega razgleda, ko bi me ne bila presenetila na sredi samotne ceste — zdatna ploha, ter me spomnila, da sem še na zemlji. Vrlji moj

voznik zavl me je takoj v različne preproge in ogrtače ter stiral iskre konje po hribu navzdol in črez pol ure pridirjali smo v svetli trg — Erdevik.

Tukoj sem prvič skusil prijetnost deževnega vremena tu doli v rahloprstnem Sremu. Jedva je deževalo kratke pol ure in ves na drobno zmeti, za črevelj visoko nagromadni prah po cesti se je razstopil v brezdanje blato, da so se mi noge ugrezale blizu do kolen. In glejte, gospod urednik: zdaj sem še le uvidel, zakaj naši jugoslovanski bratje nosijo — opanke. S tem obutalom hodijo Vam namreč, kakor sem videl na svoje oči, po preobilnem svojem blatu nekako isto tako po vrhu kakor na primer Laponci po snegu s tistim saninskim omrežjem, ki si ga pripenjajo na noge; kajti gladki in široki, kvišku zaviti podplati prožnih opank se ne udirajo takó v blato, nego li naši trdi črevelji s svojimi ozkimi, ostro obrezanimi podplati in šilastimi podpetki. Torej velja i tukaj: altri paesi, altri costumi! Ali to je pa res! Kakor Vam namreč nekoliko deževih kapljic spremení vso to pokrajino v blatno jezero, baš takó naglo se isto zopet osušne, samo da ga obsije dvoje, troje solčnih pogledov. In tako je bilo drugo jutro po tistem deževnem

skega Sokola, Ljubljanskih pevcev in krasnega spola slovenskega, ponavljalo se je ploskanje. V navdušenih besedah zahvaljeval se je potem g. Trstenjak za simpatije, ki jih skazujejo Dunajski Slovani Slovincem. Nazdravil je vseslovanstvu. Slov. pevsko društvo pelo je Ipatčev „Domovino“; pevce je takrat vabil g. Jahoda, tenor-solo pel je gospod Mlčoch, a bariton g. Buchta. Prav prijeten utis napravil je zbor „druga kitica narodnih pesnij s spremljevanjem na glasoviru“ (g. Jahoda in dr. Zavadil.) Ko se je začela „Ko dan se zaznamva“, pričelo se je viharno ploskanje. Precizno pel je slovaški zbor „Nitra“, v katerem je bariton-solo pel član c. kr. dvorne opere g. Kinsky. Poslednji zbor bil je „Naprej.“ Vse občinstvo je ploskalo, to bilo kakor izven sebe samega navdušenja. Pričela se je prosta zabava in govoril je — Poljak v lepih besedah za slovansko vzajemnost — napil pa junaškim Slovincem.

Dvorana bila je do pozne noči polna in na vrtu zabavala se je vesela družba Slovencev, Čehov, Hrvatov, Nemcev, Dunajčanov in Dunajčank, vsi tako lepo složno kot bi bila jedna rodbina. Razlegale so se pesni narodne in govorile napitnice. G. Marolt napil je navzočnim Ljubljancem, g. Razingar veselej družbi, g. Pukl hvalil je Ljubljanske pevce ter napil trem še navzočim pevcem g. Krulcu, Razingarju in Skale-tu. Navzočnim Dunajčanom se je nazdravilo, ker so pokazali, kako so vneti za slovansko petje ter neso one baže Nemci, ki bi vse, kar je slovanskega radi potopili. — Žal, da je prekrasen večer prekmalu minul. Vsem navzočnim ostane v večnem spominu.

Z Dolenjskega 21. avgusta. [Izv. dopis.] (Beseda o Narodni šoli.) Veliko se je sicer storilo v tekočem letu za to prekornostno društvo, ko se je v enem letu morebiti več novcev zanj nabralo, kakor popred v treh. Vendar s tem naloga „Narodne šole“ še ni končana, — posebno, ker že novo društvo kmalu prične svoj delokrog; vsaj je slehernemu znano, da hoče v bodoče za materialno stanje narodnega šolstva skrbeti „društvo sv. Cirila in Metoda.“ Narodna šola morala bode toraj obrniti svoje delovanje na literarno polje. Da se to izvrši, se je sklenilo že pri zadnjem občnem zboru, da se v ta namen povabijo vsi tovariši k skupnemu delovanju. Vendar, kolikor je meni znano, se je v tem oziru še malo storilo. Izdal se je tudi poseben „poziv“, v katerem se vabijo gg. učitelji k spisovanju primernih spisov za šolarske knjižice. Izvedel sem pa iz gotovega vira, da se je dozdej za to podvzetje še jako malo pisateljev oglasilo. Treba bode toraj v tej zadevi malo več živahnosti in pridnosti, da se vsaj letos izda prva knjižica. To se lahko tudi zgodi potem, ko bi odbor dobil premalo izbornega gradiva od svojih tovarišev; vsaj vemo vsi, da naše slovstvo hrani v obilici izvrstnega in raznovrstnega mladini namenjenega berila, ki je sedaj — ali že preveč zastarano in pozabljeno — ali pa še vse premalo razširjeno. Vsak more veliko koristiti, naj že bo pisatelj, ali ne. Nepisatelji naj odbor samo opozoré na jednake dobre proizvode.

Marsikateri učitelj je morda tudi v zadregi in ne ve kaj in o čem bi pisal. Tu opozarjam gg. kolege samo na to, da hrani vsak kraj še veliko skritega domačega národno-slovenskega blaga. Koliko

narodnih pravljic, basnij in pesnij je še mej našim narodom, ki še neso bile nikjer natisnjene. Potruditi se je treba in nekoliko povprašati — posebno pri starih ljudeh, in ti bodo z veseljem jeli pripovedovati o marsičem, kar se bode dobro uporabilo za slovansko knjižico. Vse drugo, o čemer naj bi se pisalo, najdejo gg. učitelji v „Učiteljskem Tovarišu“ št. 20. od lanskega leta.

Glavna stvar pri vsakem podvzetju je gotovo tudi „sloga“. Odborova naloga bode toraj, da pri tem delu podpira po močeh svojega požrtvovalnega in neutrudljivega predsednika g. F. Stegnarja, ki je že jako veliko storil za razvitek in napredek našega domačega šolstva. To ga bode zopet spodbujalo k daljnemu in vstrajnemu delovanju za povzdigo narodnega šolstva; vsaj se vedno le kaže: „v slogi je moč“!

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Gospod Anton Globočnik c. kr. okrajni glavar v Postojini imenovan je vladnim svetnikom pri deželni vladi v Ljubljani. — Gosp. Josip Ekel, okrajni glavar v Rudolfovem, dobil je naslov in značaj vladnega svetnika. V g. Globočniku dobi deželna vlada jako delavno in slovenskega popolnem zmožno moč.

— (Za izpraznjene učiteljske službe) oglašja se jako veliko prosilcev. Tako se jih je za Šent Vid nad Ljubljano oglasilo 23, za Dobrovo baje še več. Velik je tudi naval učiteljev in učiteljic na novo nemško šolo v Ljubljani, mej njimi nekaj takih, ki se sedaj hlinijo narodnjake, a so še pred kratkim bili privrženci fakijske stranke. Naj bi mestni šolski svet v tej zadevi imel pozorno oko.

— (Častna stotnija.) 130 mož, v Trstu bivajočega polka car Aleksander III. peljala se je večeraj s posebnim vlakom skozi Ljubljano v Kromeriz. Seboj imela je tudi zastavo in godbo.

— (Dijaška veselica v Vipavi) je jutri ob 7. uri zvečer, na kar opozarjamo občinstvo.

— (Na antropološkem kongresu v Celovci) poročal je v 20. dan t. m. knez Ernest Windischgrätz v svojem izkopavanju na Vačah in v Šmarjeti na Dolenjskem in izrekel mnenje, da sta že v prazgodovinski dobi ondu stanovala dva naroda, katerih jeden počiva v grobovih z okostnicami (Skelettgräber), drugi pa v grobovih z ostanki sežiganka (Brandgräber.) Slednji narod bili so po mnenju kneza Windischgrätza pradedje Slovencev. Dasi je knez svojo trditev z znanstvenega stališča jako prepričevalno utemeljeval in se opiral na slična mnenja mnogih učenjakov, mu je vendar naš Dežman v svojem „furor teutonicus“ nasprotoval in strastno ugovarjal, da bi bili že v prazgodovinski dobi ondu Slovenci. Profesor Müllner pridružil se je mnenju kneza Windischgrätza, kateremu dr. Szombathy tudi ni naravnost nasprotoval, ampak le menil, da so take preiskave težavne. Obširneje o tem še poročamo.

— (V Velikih Laščah) otvorila se je večeraj s pošto združena brzojavna postaja z omejeno dnevno službo.

— (Na smrt obsodili) so večeraj v Trstu Andreja Žego iz Koprive na Krasu, ker je v 8. dan marca t. l. svojo ljubico Jozefo Kertovo pri Hrušovici umoril.

nabranega že mnogo denarja in gradiva in natura.

Na to dela posebno njih vrli župnik Lobmayer, jako inteligenčen in ljubeznjiv gospod, kateri je posvetil vse svoje življenje, da bi svojim vernikom pripomogel do dostojnega božjega hrama.

Bila je isti dan baš nedelja, imel sem toraj kaj ugodno priliko za ogledovanje naših Erdevičanov v njihovi svetnji obleki in narodni noši.

Paše dovolj za zvedave oči! Ali kako Vam je že človek ustvarjen: da-si tudi se mu oko zagleda v to ali ono „ljubeznivo tujko“ in njeno dragoceno obleko, — srce, ta večno nezmotljiva magnetna igla, vleče in miče ga le vedno in vedno le k prvotnemu izvoru svojega plemena in naroda! Da Vam povem, gospod urednik: lepo so vam opravljene tiste švabice! Imajo Vam po najmanj pol dvanajstotice lepih, kratkih, jedva do polovice meč segajočih belih in s čipkami obrobljenih podjaničnikov z rdečo, belo pikasto haljo po vrhu; bele nogavice in elegantno ukrojene čreveljce z visokimi podpetki; fine bele, ob laktéh v košate čipke ubrane rokavce; preko nedrij ogrnjeno pisano svileno ruto; okrog vratu nanizane po tri, štiri vrste biserjev in koral; v ušesih dragocene zlate uhane . . . Ali

— (Nova skladba) izšla je ravno pod naslovom: „Čvetero antiphon v slavo Mariji prečisti devici in Ave Maria. Za mešani zbor zložil in prečistitemu gospodu, gospodu Matevžu Kožuhu, dekanu starološkemu in knezoškofjskemu duhovnemu svetovalcu ponižno poklonil Ig. Hladnik. Op. 1. V Ljubljani, 1885. Lastnina skladateljeva. — Tisk J. Blaznikovih naslednikov.“ — Cena 40 kr. Dobiva se pri J. Blaznikovih naslednikih in pri skladatelji v Stariloki.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 22. avgusta. Oficijalni red sestanku cesarjev v Kromerizi: Car, carica, carevič, velika kneza Jurij in Vladimir in velika kneginja Marija Pavlovna dospejo v 25. dan t. m. v Szczakovo, kjer je vsprejmo poveljujoči general, poveljnik voja, gališki namestnik. Avstrijski cesar in cesarjevič popeljeta se ruskim gostom do Gulina (Hullein) nasproti. Avstrijska cesarica pozdravila je bode na kolo-dvoru v Kromerizi, kjer bodo civilna in vojaška oblastva in častna sotnija. V knezoškofjski palači predstavljali se bodo dostojanstveniki. Po obedu kratka predstava v gledališči. Čaj, souper. V 26. dan t. m. lov. Zajutrek in pred odhodom gostov obed. Giers, Voroncov, Lamsdorf, Budberg in Kaulbars v spremstvu carja. Carju so pridodani: generala Ramberg, Lobkovic in major Weigelsberg. Ruski carici: princ Rudolf Lichtenstein.

Peterburg 22. avgusta. „Herold“ poroča: Ruska vlada sklenila, da bode dalje zahtevala, da se jej odstopi Zulfikarski prelaz. „Herold“ zanikava, da bi se bila Korea postavila pod rusko pokroviteljstvo.

Marseille 21. avgusta. Tukaj 65 mrličev za kolero, v Toulonu jeden.

Pariz 21. avgusta. Včeraj na Španjskem 4489 ljudi za kolero zbolelo, 1412 umrlo.

London 21. avgusta. Salisbury imel danes daljši pogovor z ruskim poslanikom.

Zahvala.

Gospod Vinko Majdič iz Kranja daroval je o priliki svoje poroke 100 goldinarjev za revne v Verdu in na Vrhniki, za koji mili dar se podpisana v imenu revnih najtopleje zahvaljuje.

Verd, 21. avgusta 1885.

(482)

Matija Žitko m/p.

Jan. Brenčič m/p.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
21. avg.	7. zjutraj	732.15 mm.	11.0° C	sl. zah.	megla	4.40 mm.
	2. pop.	730.90 mm.	18.1° C	sl. vzh.	d. jas.	
	9. zvečer	730.75 mm.	15.4° C	sl. jz.	dež.	dežja.

Srednja temperatura 14.8°, za 3.8° pod normalom.

Dunajska borza

dné 22. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 85 kr.
Srebrna renta	83 „ 50 „
Zlata renta	109 „ — „
5% marena renta	99 „ 85 „
Akcije narodne banke	870 „ — „
Kreditne akcije	286 „ 75 „
London	124 „ 70 „
Srebro	— „ — „

gospod urednik! če pogledate tej ali onej teh deklic v obraz — ne, ne, to ni za slovansko oko! Glava okrogla, obraz na široko stisnen, nos ob konci nekako okrogel, zatekel, brez pravega določenega kroja, oči vodeno-višnjeve in polt nekako bakreno zarujavela, in pa tisti odurni osémci ali kakor jim Vi pravite, trepalnice, bodeče in rdečerumenkaste kakor ječmenovo resje; tiste osmojene obrvi in pa lasje! Ne samo, da so rudečkasti, ali kako počesani! — brez vsega okusa ali okraska, z nizkega čela nazaj poglajeni ter na zadnji strani glave v trden voz zvezani . . . Kaj pomaga, da si ondu privežejo celi rokohvat širokih in dolgih pisanih trakov; kaj koristi, da se pri hoji zibljejo in gugajo, da jim janke plešejo ob rejenih mečih, da! kaj pomaga vsa njihova draga in lepa obleka, ko pa se jim ni nasmejala — Gracija, brez katere je vsa telesna lepota brez vrednosti.

V tem oziru so Vam Srbkinje vse drugačne! Hej, gospod urednik! videl sem Vam baš tukaj v Erdeviku, pri plesanji „kola“ in na ženitovanji dokaj krasnih deklet — toda o tem prihodnjic!

V Erdeviku.

Prostoslav Kretanov.

dnevu, ko se nesem vedel kam dejati, v tistem blatnem Erdéviku zopet vse suho, da ste se mogli sprehati po „sokáku“ (ulici), kakor brdke Erdevičanke v svilnatih ali baržunastih „papúčah“ (Pantoffeln).

Erdevik Vam je prostrano trgovišče na južnem podnožji Fruške Gore. Ležeče na ravnem polji, ima široke ravne ulice, z daleč narazen postavljenimi hišami, katere so zlasti tu okrog glavnega trga nekatere vrlo lepe, se ve da vse pritlične, ugodno na široko vzgrajene. Prebivalcev ima nekoliko črez tri tisoč, različne vere in narodnosti: pravoslavne in katolike, luterance in izraelite. Prvotni njega stanovniki so se ve da (pravoslavni) Srbi, ostali pa: Švabi, Madjari in židje, ki so se priselili od nekd sem preko Dunava. Da imajo zviti Abrahamovi sinovi najlepše hiše tu na glavnem trgu, razume se pač samo ob sebi; tudi vrli Hermanovi potomci so se zarili nekam globoko v to našo slovansko zemljo, vendar večina stanovništva Erdeviškega je srbska. Ta ima tudi svojo cerkvo, doli na glavnem „sokáku“, v tem, ko se katoličani zbirajo še k službi božji v neki zasebni, v ta namen preustrojeni hiši. Vender v kratkem bodo si postavili tudi ti svojo cerkev ter imajo v to svrhu

Napol.	9 gld.	90	kr.
C. kr. cekini	5	91	
Nemške marke	61	20	
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	127	50
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	168	
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108	95	
Ogrska zlata renta 4%	98	85	
papirna renta 5%	92	35	
5% štajerske zemljišne odvez. oblig.	104	—	
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116	50
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	50	
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	—	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	50	
Kreditne srečke	100 gld.	179	—

Št. 13.718.

(479—2)

Razglas.

Zaradi oddaje del pri napravi kanalov v koldvorskih in parnih ulicah se bode pri mestnem magistratu **dné 24. avgusta t. l. ob 10. uri dopoludne** v mestnej dvorani vršila pismena dražba.

Dotični načrti, pogoji in proračuni so ob navadnih uradnih urah v pisarni mestnega stavbinškega urada vsakemu na razpolaganje.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 17. dan avgusta 1885.

Župan: Grasselli.

Prodajalnica

na Dunajski cesti št. 18,

za vsako kupčijo pripravna, (475—2)

se takoj odda.

Razjasilna daje Karol Kauschegg.

Popravek.

Glede naznanila v „Slovenskem Narodu“ zastran prodaje hiše v Hrušici opomnim, da to ni moja hiša, ampak hiša „pri Mokarji“ v gorenji Hrušici, katero sem bil le naprošen, kupovalcem razkazati.

(481—2)

Jožef Korbar,

posestnik in župan v spodnji Hrušici.

P. n.

Podpisani si usojam uljudno naznanjati, da sem

otvoril

sladičarski obrt

na Turjaškem trgu št. 1.

Ko sem že več let delal pri najboljših obrtnih take vrste, morem svojim čestitim p. n. naročevalcem zagotavljati, da se bodem prizadeval opravičiti z dobrim, lepim in cenim blagom zaupanje, ki se bode v me stavilo. — Častitim trgovcem priporočam se za izdelovanje melisnih jagod, redkih in penastih bonbonov in vseh drugih sladičarij. — Ravno tako se priporočam za naročitev tort in tortnih naklad, kakor tudi vseh sladičarskih pekarstev in vsakovrstnih bonbonov.

Proseč za mnoge naročbe, se znamenujem

z velespoštovanjem

(472—4)

JOSIP TRAMPUŠ.

V Ljubljani v avgustu 1885.

Dobroto

prave dr. Popp-ove anatherin ustne vode priznava najvišja aristokracija.

Podpisana potrjuje c. kr. dvornemu zdravniku dr. J. G. Popp-u z veseljem, kakor je resnica, da je njega anatherin ustno vodo že dalj časa rabila in jo mora posebno priporočati ne samo zaradi njene dobrote, temveč tudi zaradi prijetnega okusa.

Dunaj.

(328—1)

Terezija kneginja Esterhazy.

Pristni anatherin izdelki imajo varstveno znamko.

Dobiva se v Ljubljani pri lekarnih J. Swoboda, V. Mayr, U. pl. Trnkoczy, E. Birschitz, G. Piccoli, dalje pri trgovcih C. Karinger, Vaso Petričič, Ed. Mahr, P. Lassnik, bratje Krisper; v Postojni: Fr. Baccarich, lekar; na Krškem: F. Böhmehs, lekar; v Idriji: J. Warte, lekar; v Kranji: K. Šavnik, lekar; v Škofji Loki: C. Fabiani, lekar; v Kočevju: J. Braune, lekar; v Ajdovščini: M. Guglielmo, lekar; v Litiji: J. Beneš, lekar; v Metliki: Fr. Wacha, lekar; v Radovljici: A. Roblek, lekar; v Novem mestu: J. Bergman, D. Rizoli, lekarja; v Kamniku: J. Močnik, lekar; v Trebnjem: J. Ruprecht, lekar; v Cрномlju: J. Blažek, lekar; v Vipavi: A. Leban, lekar

Jabelčni in grozdni mlini, sadne in vinske tiskalnice

razširjene v mnogo tisoč izvodih po vseh deželah sveta. Najnovejše in priznane izvrstne sestave in najboljšega dela. Vseh velikostij od 90 L do 1600 L vsebine. Cene nizke in na željo franco na železniško ali brodarsko postajo; spricevala in naslve, kjer se naše tiskalnice rabijo, pošljemo franco in zastoj. Solidni agenti se iščejo. Piše naj se na

PH. MAYFARTH & Co.,

in Frankfurt a. M. und Wien, II., Taborstrasse 76.

Livarna za železo

(365—4)

in tovarna za poljedelske in kletarske stroje.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Podpisani usoja si naznanjati slavnemu p. n. občinstvu, da se dobiva od 1. avgusta t. l. v

NARODNI KAVARNI

pri Fischer-ji,

Kongresni trg št. 13,

črna kava po 10 kr. — Nadalje je ta kavarna preskrbljena z mnogovrstnimi časniki, slovenskimi in nemškimi. — Za obilni obisk priporočam se vsem narodnjakom

(455—4)

z odličnim spoštovanjem

Josip Kramar, kavarar.

Piccoli-eva esenca za želodec,

katero pripravlj

G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasane, hemeroidje, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatlicah po 12 steklenic za 1 gld. 36 novc.

Pri večem številu dobi se primeren odpust.

(348—19)

Cena steklenic 10 novc.

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža, na velikem mestnem trgu v Ljubljani

priporočam in razpošilja s poštnim povzetjem

Marijacejske kapljice

za želodec,

MARIA-ZELLER TROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 1 STÜCK 20.

katerim se ima na tisoče ljudi zahvatiti za zdravje, imajo izvrsten vseh pri vseh boleznih v želodci in so neprekosljivo sredstvo zoper: pomanjkanje slasti pri jedi, slab želodec, urak, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavobol, krč v želodci, bitje srca, zabasane, gliste, bolezni na vranici, na jetrih in zoper zlato žilo.

SVARILLO! Še jedenkrat nam je omeniti, da so te kapljice izpostavljene velikemu ponarejanju. Mnogo ljudi je, ki ne znajo pripravljati teh kapljic in pod imenom „Marijacejske kapljice“ razpečavajo slednje kot ponarejene kapljice mej nevednim ljudstvom. Te kapljice zaradi svoje brezvpešnosti neso prave „Marijacejske želodčne kapljice“. Kdor torej želi pravih „Marijacejskih želodčnih kapljic“, pazi naj pri kupovanju vedno na gorenjo podobo Matere božje, ki je za varstveno znamko postavno zajamčena in mora biti na vsaki stekleničici.

Dobivajo se v lekarni Trnkoczy zraven rotovža v Ljubljani, so najboljše in, kakor mnoga zahvalna pisma potrjujejo, na skušenejšje in prospešnejše kapljice zoper vse želodčne bolezni in njih nasledke. (451—2)

1 steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gld., 5 tucatov samo 8 gld.

Razpošilja se s pošto najmenj jeden tucat steklenic.

Naslov:

Lekarna Trnkoczy v Ljubljani.

A. Krejči,

v Ljubljani,

kongresni trg, na voglu gledališčne ulice.

priporočam svojo veliko zalogo vseh vrst modernih

klobukov in kap;

prejema tudi

kožuhovine in zimsko obleko

črez poletje v shranjevanje.

(112—30)

J. C. JUVANČIČ

posestnik vinogradov na Bizeljskem,

ima

zalogo vina v Ljubljani

in priporočam:

(281—16)

Bizeljsko vino 1884. l. od 14 do 18 gld.

1883. l. „ 18 „ 24 „

Dolenjsko rudečkasto „ 14 „ 20 „

Uzorce pošilja v sodčkih od 50 litrov in več.

Cesarsko, marcno in Bock-pivo

iz pivovarne

bratov Koslerjev

(6—34)

priporočam

v zabojih po 25 in 50 steklenic

A. MAYER-jeva

trgovina s pivom v steklenicah v Ljubljani.

J. ANDĚL-a

novoznajdeni

prekomorski prah

umori

stenice, bolhe, šourke, mole, muhe, mravljinice, prešilke, pične črvice, sploh vse žuželke skoraj nenaravno hitro in gotovo tako, da od žuželkine zalege ne ostane nobenega sledu.

Pravi prašek se dobiva v prodajalnici pri

J. ANDĚL-u,

„pri črném psu“

13, Húsová (Dominikanská) ulice 13,

v PRAGI.

V Ljubljani pri Albinu Šliharji, trgovcu.

Zaloge na deželi imajo tam, kjer so naznanjene po

plakatih. (211—8)

poštnem povzetji

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Mazilo za lase, jedno najboljših sredstev, da se prostor, kjer rasejo lasje, utrdi in da lasje ne izpadajo, ob jednom jim daje lep lesk in se uporablja z gotovim vspedom pri tisočih. 1 lonček za dolgo časa samo 60 kr.

Francosko žganje najboljše vrste, ljudstvu priljubljeno lek; mala steklenica 20 kr.; velika steklenica 40 kr. z obširnimi navodoma za uporabo.

Pariški prašek za dame, najfinije vrste, bel in rožast, v škateljah po 30 kr., s pravo rožino vonjavo, zelo nežen po 40 kr.

Orientalški dišeči prašek odvzame, če se dene mej perilo, neprijeten duh po mili in razširja prijetno vonjavo. 1 zavitek 30 kr.

Ozeblinski balzam po dr. Képesu je odlično najboljšo sredstvo zoper vsako ozeblino in zastarele ozeblinske bule. Steklenica z navodlom vred 30 kr.

Merčesni prašek prežene: bolhe, stenice, mole, dobiva se v poljubnih cenah in v steklenicah po 20 kr.

Seidlitz-prah je prijeten, razstapljen v kri čistilen pripomoček in znamenit zoper zapreje telesa in krvne navale. 1 škatulja z navodlom vred 40 kr., jedna velika 80 kr.

Malaga najfinjša v botelijah po 60 kr.

(406—7)

Razpošilja se vsak dan po poštnem povzetju.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.